Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Sjette Afdeling)

4. februar 2014 * [1]

»Fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik — restriktive foranstaltninger over for Syrien — indefrysning af pengemidler — tilpasning af påstandene — frist — åbenbart urigtig bedømmelse — begrundelsespligt — ret til en effektiv retsbeskyttelse — ret til forsvar«

I de forenede sager T-174/12 og T-80/13,

Syrian Lebanese Commercial Bank SAL, Beirut (Libanon), ved advokaterne P. Vanderveeren, L. Defalque og T. Bontinck,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved G. Étienne og S. Cook, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

angående en påstand om delvis annullation af for det første Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 55/2012 af 23. januar 2012 om gennemførelse af artikel [32], stk. 1, i forordning (EU) nr. 36/2012 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Syrien (EUT L 19, s. 6), for det andet Rådets gennemførelsesafgørelse 2012/37/FUSP af 23. januar 2012 om gennemførelse af afgørelse 2011/782/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Syrien (EUT L 19, s. 33), for det tredje Rådets afgørelse 2012/739/FUSP af 29. november 2012 om restriktive foranstaltninger over for Syrien og om ophævelse af afgørelse 2011/782/FUSP (EUT L 330, s. 21), for det fjerde Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1117/2012 af 29. november 2012 om gennemførelse af artikel 32, stk. 1, i forordning nr. 36/2012 (EUT L 330, s. 9), for det femte Rådets »skrivelser om afgørelser« af 24. januar 2012 og 30. november 2012, hvori der gives sagsøgeren meddelelse om de restriktive foranstaltninger, denne er omfattet af, for det sjette Rådets afgørelse 2013/109/FUSP af 28. februar 2013 om ændring af afgørelse 2012/739 (EUT L 58, s. 8), for det syvende Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 363/2013 af 22. april 2013 om gennemførelse af forordning nr. 36/2012 (EUT L 111, s. 1) og for det ottende Rådets afgørelse 2013/255/FUSP af 31. maj 2013 om restriktive foranstaltninger over for Syrien (EUT L 147, s. 14), for så vidt som de nævnte retsakter påvirker sagsøgerens situation,

har

RETTEN (Sjette Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, H. Kanninen, og dommerne G. Berardis (refererende dommer) og C. Wetter,

1 — * Processprog: fransk.

justitssekretær: fuldmægtig C. Kristensen,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 12. september 2013,

afsagt følgende

Dom

Sagernes faktiske omstændigheder

1 Sagsøgeren, Syrian Lebanese Commercial Bank SAL, er en libanesisk bank, af hvis kapital Commercial Bank of Syria (herefter »CBS«), der tilhører den syriske stat, ejer 84,2%.

2 Den 9. maj 2011 vedtog Rådet for Den Europæiske Union på grundlag af artikel 29 TEU afgørelse 2011/273/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Syrien (EUT L 121, s. 11). Det bestemmes i afgørelsens artikel 4, stk. 1, at alle pengemidler og økonomiske ressourcer, som tilhører, ejes, besiddes eller kontrolleres af de personer, der er ansvarlige for den voldelige undertrykkelse af civilbefolkningen i Syrien, og fysiske eller juridiske personer og enheder med tilknytning til dem, indefryses. Vilkårene for indefrysningen fastsættes i artiklens øvrige stykker. Ifølge artikel 5, stk. 1, i afgørelse 2011/273 skal Rådet udarbejde en liste over de nævnte personer.

3 Endvidere vedtog Rådet på grundlag af artikel 215, stk. 2, TEUF og afgørelse 2011/273 forordning (EU) nr. 442/2011 af 9. maj 2011 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Syrien (EUT L 121, s. 1). Det bestemmes i forordningens artikel 4, stk. 1, at alle pengemidler og økonomiske ressourcer, som tilhører eller ejes, besiddes eller kontrolleres af de fysiske eller juridiske personer, enheder og organer, der er opført på listen i bilag II, indefryses.

4 Ved Rådets afgørelse 2011/684/FUSP af 13. oktober 2011 om ændring af afgørelse 2011/273 (EUT L 269, s. 33) blev CBS opført i bilag II til afgørelse 2011/273 med følgende begrundelse:

»Statsejet bank, som yder finansiel støtte til regimet«.

5 Ved Rådets afgørelse 2011/782/FUSP af 1. december 2011 om restriktive foranstaltninger over for Syrien og om ophævelse af afgørelse 2011/273 (EUT L 319, s. 56) blev de restriktive foranstaltninger over for CBS opretholdt, idet CBS er opført i bilag II til afgørelse 2011/782.

6 Ved Rådets gennemførelsesafgørelse 2012/37/FUSP af 23. januar 2012 om gennemførelse af afgørelse 2011/782 (EUT L 019, s. 33) blev sagsøgeren føjet til listen i bilag I til afgørelse 2011/782 med følgende begrundelse:

»[Datterselskab] af [CBS], der allerede er opført på listen. Bidrager til finansieringen af regimet«.

7 Ved Rådets forordning (EU) nr. 1011/2011 af 13. oktober 2011 om ændring af forordning nr. 442/2011 (EUT L 269, s. 18) blev CBS føjet til listen i bilag IIa i forordning nr. 442/2011 med den samme begrundelse som i afgørelse 2011/684.

8 Ved Rådets forordning (EU) nr. 36/2012 af 18. januar 2012 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Syrien og om ophævelse af forordning nr. 442/2011 (EUT L 16, s. 1) blev de restriktive foranstaltninger over for CBS opretholdt, idet CBS er opført i bilag II til forordning nr. 36/2012.

9 Ved Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 55/2012 af 23. januar 2012 om gennemførelse af artikel [32], stk. 1, i forordning nr. 36/2012 (EUT L 19, s. 6) blev sagsøgeren føjet til listen i bilag IIa i forordning nr. 36/2012 med den samme begrundelse som i gennemførelsesafgørelse 2012/37.

10 Den 24. januar 2012 tilsendte Rådet sagsøgeren en skrivelse (herefter »skrivelsen af 24. januar 2012«) med følgende ordlyd:

»Herved meddeler vi Dem, at Rådet [...] har besluttet, at Deres selskab skal være opført på den liste over personer og enheder, som er indeholdt i bilag I til afgørelse [2011/782], som gennemført ved gennemførelsesafgørelse [2012/37], og i bilag II til forordning [nr. 36/2012], som gennemført ved gennemførelsesafgørelse [nr. 55/2012]. Begrundelsen for, at De opføres på den nævnte liste, findes i det relevante punkt i de nævnte bilag.

Der vedlægges en kopi af gennemførelsesafgørelsen og af gennemførelsesforordningen, hvori det bestemmes, at Deres selskab skal opføres på ovennævnte liste [...]«

11 Sagsøgeren bekræftede modtagelsen af denne skrivelse den 8. februar 2012.

12 Den 24. januar 2012 offentliggjorde Rådet ligeledes i *Den Europæiske Unions Tidende* en bekendtgørelse rettet til de personer og enheder, som er omfattet af de restriktive foranstaltninger i afgørelse 2011/782, som gennemført ved gennemførelsesafgørelse 2012/37, og i forordning nr. 36/2012, som gennemført ved gennemførelsesforordning nr. 55/2012 (EUT C 19, s. 5).

13 Ifølge bekendtgørelsen kan de berørte personer og enheder til Rådet indgive en anmodning med tilhørende dokumentation om, at afgørelsen om at opføre dem på de lister, som er bilagt de retsakter, hvortil der henvises i præmis 12 ovenfor, tages op til fornyet overvejelse.

14 Ved skrivelse af 15. februar 2012 indgav sagsøgeren til Rådet en anmodning om, at opførelsen af sagsøgeren på de nævnte lister blev taget op til fornyet overvejelse, idet sagsøgeren dels bestred, at denne bidrog til finansieringen af det syriske styre, dels anmodede om aktindsigt i de beviser, Rådet var i besiddelse af vedrørende sagsøgeren, og om en mundtlig høring. Da Rådet ikke havde besvaret skrivelsen, gentog sagsøgeren anmodningen den 4. april 2012.

15 Ved skrivelse af 3. juli 2012 tilsendte Rådet, for det første, sagsøgeren et uddrag af det notat fra Rådets Generalsekretariat til medlemsstaternes delegationer, hvortil det dokument var bilagt, der havde dannet grundlag for opførelsen af sagsøgeren på listerne over de personer, som var omfattet af de restriktive foranstaltninger over for Syrien (herefter »de dokumenter, der blev fremsendt den 3. juli 2012«), og afslog, for det andet, sagsøgerens anmodning om en formel mundtlig høring med den begrundelse, at muligheden for at indgive skriftlige bemærkninger måtte anses for tilstrækkelig.

16 Ved skrivelse af 7. november 2012 anmodede sagsøgeren på ny om, at dennes situation blev taget op til fornyet overvejelse.

17 Ved Rådets afgørelse 2012/739/FUSP af 29. november 2012 om restriktive foranstaltninger over for Syrien og om ophævelse af afgørelse 2011/782 (EUT L 330, s. 21) blev de restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren og CBS opretholdt, idet de to selskaber er opført i henholdsvis bilag I.B og II til afgørelse 2012/739.

18 Ifølge artikel 31 i afgørelse 2012/739 fandt afgørelsen anvendelse indtil den 1. marts 2013.

19 Ved Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 1117/2012 af 29. november 2012 om gennemførelse af artikel 32, stk. 1, i forordning (EU) nr. 36/2012 (EUT L 330, s. 9) blev andre personer føjet til listen i bilag II til forordning nr. 36/2012, mens en person udgik af den.

20 Den 30. november 2012 tilsendte Rådet sagsøgerens advokater en skrivelse med følgende ordlyd:

»Herved meddeler vi Dem, at Rådet [...] har besluttet, at deres klient fortsat skal være opført på den liste over personer og enheder, som er indeholdt i bilag I og II til afgørelse [2012/739] og i bilag II og IIa til forordning [nr. 36/2012], som gennemført ved gennemførelsesafgørelse [nr. 1117/2012]. Begrundelsen for, at Deres klient er opført på den nævnte liste, findes i de relevante punkter i de nævnte bilag.

Der vedlægges en kopi af Rådets afgørelse om opførelse af Deres klient på ovennævnte liste.

[...]

Endelig henleder vi Deres opmærksomhed på, at Rådets afgørelse kan indbringes for [Retten].«

21 Sagsøgeren bekræftede modtagelsen af denne skrivelse den 3. december 2012.

22 Den 30. november 2012 offentliggjorde Rådet ligeledes i *Den Europæiske Unions Tidende* en bekendtgørelse til de personer og enheder, som er omfattet af de restriktive foranstaltninger i afgørelse 2012/739 og forordning nr. 36/2012, som gennemført ved gennemførelsesforordning nr. 1117/2012 (EUT C 370, s. 6); indholdet af bekendtgørelsen svarer i det væsentlige til indholdet af den bekendtgørelse, hvortil der henvises i præmis 12 og 13 ovenfor.

23 Ved skrivelse til Rådet af 14. december 2012 rejste sagsøgeren indvending mod, at denne fortsat skulle være opført på listen over personer, som er omfattet af de restriktive foranstaltninger over for Syrien, således som den fremgik af de retsakter, hvortil der henvises i præmis 17 og 19 ovenfor, og anmodede om aktindsigt i de beviser, Rådet var i besiddelse af vedrørende sagsøgeren, og om en mundtlig høring.

24 Ved skrivelse af 28. januar 2013 besvarede Rådet sagsøgerens anmodning af 7. november 2012, idet det afviste sagsøgerens argumenter om dennes angivelige uafhængighed af CBS og gentog, at der var en forbindelse mellem sagsøgeren og finansieringen af det syriske styre.

25 Ved skrivelse af 6. marts 2013 besvarede Rådet sagsøgerens anmodning af 14. december 2012. Det oplyste i denne forbindelse sagsøgeren om, dels at den fortsatte opførelse af denne på listen over personer, som er omfattet af de restriktive foranstaltninger over for Syrien, var baseret på de dokumenter, hvoraf sagsøgeren havde modtaget en kopi, dels at Rådet ikke var forpligtet til at indkalde sagsøgeren til en mundtlig høring.

Retsforhandlinger og parternes påstande

26 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 17. april 2012 har sagsøgeren anlagt en sag, som blev indført i registret under nr. T-174/12, og hvori sagsøgeren navnlig har nedlagt påstand om annullation af gennemførelsesforordning nr. 55/2012 og gennemførelsesafgørelse 2012/37, for så vidt som disse retsakter vedrører sagsøgeren.

27 Den skriftlige procedure blev afsluttet den 20. november 2012.

28 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 13. februar 2013 har sagsøgeren anlagt endnu en sag, som blev indført i registret under nr. T-80/13, og hvori sagsøgeren navnlig har nedlagt påstand om annullation af afgørelse 2012/739 og gennemførelsesforordning nr. 1117/2012, for så vidt som disse retsakter vedrører sagsøgeren.

29 Søgsmålet i sag T-80/13 var ledsaget af en begæring om hasteprocedure i henhold til artikel 76a i Rettens procesreglement (herefter »begæringen om hasteprocedure«).

30 Efter anmodning fra sagsøgeren indleverede Rådet den 18. februar 2013 til Rettens Justitskontor, som et nyt bevis i sag T-174/12, en skrivelse af 2. oktober 2012 fra direktøren for Libanons nationalbank til Rådet om de foranstaltninger, banken havde truffet vedrørende sagsøgeren (herefter »nationalbankdirektørens skrivelse«).

31 Ved afgørelse truffet af formanden for Rettens Sjette Afdeling den 22. februar 2013 blev nationalbankdirektørens skrivelse henlagt til akterne i sag T-174/12, og der blev fastsat en tidsfrist, inden for hvilken sagsøgeren kunne ytre sig om skrivelsen.

32 Sagsøgeren har ikke inden for den fastsatte tidsfrist indgivet bemærkninger til Rettens Justitskontor vedrørende nationalbankdirektørens skrivelse.

33 Den 7. marts 2013 indgav Rådet sine bemærkninger til begæringen om hasteprocedure, hvori det nedlagde påstand om, at begæringen blev afslået.

34 Ved afgørelse af 13. marts 2013 afslog Retten (Sjette Afdeling) begæringen om hasteprocedure.

35 Den skriftlige procedure i sag T-80/13 blev afsluttet den 18. juni 2013, efter at svarskriftet var blevet indgivet, idet Retten på grundlag af procesreglementets artikel 47, stk. 1, havde bestemt, at der ikke var behov for endnu en udveksling af skriftlige indlæg.

36 I svarskriftet har Rådet rejst tvivl om, hvorvidt søgsmålet kan antages til realitetsbehandling, for så vidt som det vedrører gennemførelsesafgørelse nr. 1117/2012.

37 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 14. maj 2013 anmodede sagsøgeren om tilladelse til at tilpasse sine påstande i sag T-80/13, således at annullationspåstanden ligeledes kom til at omfatte Rådets afgørelse 2013/109/FUSP af 28. februar 2013 om ændring af afgørelse 2012/739 (EUT L 58, s. 8), for så vidt som afgørelse 2013/109 forlænger anvendelsen af afgørelse 2012/739 indtil den 1. juni 2013 (herefter »den første anmodning om tilpasning af påstandene«).

38 Ved skrivelse indleveret til Rettens Justitskontor den 18. juni 2013 meddelte Rådet, at det ikke havde nogen bemærkninger til den første anmodning om tilpasning af påstandene.

39 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 5. juli 2013 anmodede sagsøgeren på ny om tilladelse til at tilpasse sine påstande i sag T-80/13, således at annullationspåstanden ligeledes kom til at omfatte Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 363/2013 af 22. april 2013 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 36/2012 (EUT L 111, s. 1) og Rådets afgørelse 2013/255/FUSP af 31. maj 2013 om restriktive foranstaltninger over for Syrien (EUT L 147, s. 14), for så vidt som de nævnte retsakter, hvortil der som bilag er knyttet lister indeholdende sagsøgerens navn, påvirker dennes situation (herefter »den anden anmodning om tilpasning af påstandene«).

40 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten besluttet at indlede den mundtlige forhandling i sagerne T-174/12 og T-80/13.

41 Ved kendelse afsagt af formanden for Rettens Sjette Afdeling er sagerne T-174/12 og T-80/13 efter anmodning fra Rådet og efter høring af sagsøgeren blevet forenet med henblik på den mundtlige forhandling og domsafsigelsen i overensstemmelse med procesreglementets artikel 50.

42 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 30. juli 2013 udtalte Rådet, at den del af den anden anmodning om tilpasning af påstandene, der vedrører gennemførelsesafgørelse nr. 363/2013, må anses for indgivet for sent og følgelig skal afvises.

43 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 22. august 2013 fremsatte sagsøgeren sine bemærkninger til Rådets afvisningspåstand vedrørende den anden anmodning om tilpasning af påstandene. Ved afgørelse truffet af formanden for Rettens Sjette Afdeling den 5. september 2013 blev bemærkningerne henlagt til sagens akter.

44 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret mundtlige spørgsmål fra Retten i retsmødet den 12. september 2013.

45 I sag T-174/12 har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

— Artikel 1 i gennemførelsesforordning nr. 55/2012 og punkt 27 i bilaget til denne forordning annulleres, for så vidt som sagsøgeren derved føjes til listen i bilag II til forordning nr. 36/2012.

— Artikel 1 i gennemførelsesafgørelse 2012/37 og punkt 27 i bilaget til denne forordning annulleres, for så vidt som sagsøgeren derved føjes til listen i bilag II til afgørelse 2011/273.

— Rådets »skrivelse om afgørelse« af 24. januar 2012 annulleres, for så vidt det måtte være nødvendigt.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

46 I sag T-80/13 har sagsøgeren under hensyn til den første og den anden anmodning om tilpasning af påstandene nedlagt følgende påstande:

— Artikel 25 i afgørelse 2012/739 og bilag I.B til afgørelsen annulleres, for så vidt som sagsøgeren er opført under nr. 34 i dette bilag.

— Artikel 1 i gennemførelsesforordning nr. 1117/2012 annulleres, for så vidt som den har til følge, at sagsøgeren i medfør af artikel 1 i gennemførelsesafgørelse nr. 55/2012 og punkt 27 i bilaget til denne forordning fortsat er opført på listen i bilag II til forordning nr. 36/2012.

— Rådets »skrivelse om afgørelse« af 30. november 2012 annulleres, for så vidt det måtte være nødvendigt.

— Afgørelse 2013/109 annulleres, for så vidt som det heri bestemmes, at afgørelse 2012/739 anvendes indtil den 1. juni 2013.

— Gennemførelsesforordning nr. 363/2013 og afgørelse 2013/255 annulleres, for så vidt som de nævnte retsakter påvirker sagsøgerens situation.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

47 Rådet har i begge sager nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

48 Under retsmødet erkendte, for det første, sagsøgeren som svar på Rettens spørgsmål at have begået en skrivefejl i den anden påstand i sag T-174/12 ved fejlagtigt at have henvist til afgørelse 2011/273 i stedet for til afgørelse 2011/782, for det andet frafaldt sagsøgeren denne påstand på grund af ophævelsen af sidstnævnte afgørelse, og for det tredje meddelte Rådet, at det afstod fra at rejse tvivl

om, hvorvidt sagsøgerens anden påstand i sag T-80/13 kunne antages til realitetsbehandling (jf. præmis 36 ovenfor), navnlig under hensyn til, at gennemførelsesafgørelse nr. 1117/2012 blev meddelt sagsøgeren.

49 Ovennævnte tilkendegivelser fra parterne blev indført i protokollatet for retsmødet.

Retlige bemærkninger

Formaliteten

Den første anmodning om tilpasning af påstandene

50 Formålet med sagsøgerens første anmodning om tilpasning af påstandene er at udvide annullationssøgsmålets rækkevidde, således at det også omfatter afgørelse 2013/109, der forlængede anvendelsen af afgørelse 2012/739 fra den 1. marts 2013 til den 1. juni 2013.

51 Hvad dette angår bemærkes, at når den oprindeligt anfægtede retsakt under sagens behandling erstattes med en anden retsakt om samme forhold, må sidstnævnte retsakt betragtes som et nyt element, der gør det muligt for sagsøgeren at ændre sine påstande og anbringender. Det ville være ubilligt, om en af Unionens institutioner eller organer for at imødegå de indsigelser, der i en stævning er rettet mod en af disses retsakter, kunne ændre den pågældende retsakt eller lade en anden træde i stedet og under sagen påberåbe sig denne ændring eller nye retsakt for at hindre modparten i at udvide de oprindelige påstande og anbringender til at omfatte den senere retsakt eller i at fremsætte supplerende påstande og anbringender angående denne (Domstolens dom af 3.3.1982, sag 14/81, Alpha Steel mod Kommissionen, Sml. s. 749, præmis 8, og Rettens dom af 28.5.2013, sag T-200/11, Al Matri mod Rådet, præmis 80).

52 Endvidere skal en anmodning om tilpasning af påstandene for at kunne antages til realitetsbehandling indgives inden udløbet af den frist på to måneder for at anlægge søgsmål, der er fastsat i artikel 263, stk. 6, TEUF, forlænget med den frist på ti dage under hensyn til afstanden, der er fastsat i procesreglementets artikel 102, stk. 2. Denne søgsmålsfrist er nemlig ufravigelig og skal anvendes af Unionens retsinstanser på en sådan måde, at retssikkerheden og retssubjekternes lighed for loven sikres (Domstolens dom af 18.1.2007, sag C-229/05 P, PKK og KNK mod Rådet, Sml. I, s. 439, præmis 101). Det påhviler følgelig retsinstansen at efterprøve, i givet fald ex officio, om fristen er overholdt (Rettens kendelse af 11.1.2012, Ben Ali mod Rådet, sag T-301/11, præmis 16).

53 I det foreliggende tilfælde udskiftedes, navnlig, ved afgørelse 2013/109 ordlyden af artikel 31 i afgørelse 2012/739 med henblik på at fastsætte, at denne anvendes indtil den 1. juni 2013 og ikke kun indtil den 1. marts 2013 som oprindeligt fastsat. Skønt afgørelse 2013/109 ikke erstattede afgørelse 2012/739, må der siges at være tale om en »tilpasning« af denne som omhandlet i den retspraksis, hvortil der henvises i præmis 51 ovenfor, med henblik på at ændre dens tidsmæssige anvendelsesområde. En sådan tilpasning af en retsakt, som er genstand for tvisten, udgør en grund til at tilpasse de af sagsøgeren nedlagte påstande (jf. i denne retning dommen i sagen Al Matri mod Rådet, nævnt i præmis 51 ovenfor, præmis 81).

54 De påstande, som er rettet mod afgørelse 2013/109, og som blev indgivet til Rettens Justitskontor den 14. maj 2013, dvs. inden udløbet af fristen for at anlægge annullationssøgsmål, må følgelig antages til realitetsbehandling. Afgørelsen, som blev vedtaget den 28. februar 2013 og offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* den 1. marts 2013, var nemlig hverken individuelt eller ved offentliggørelse af en bekendtgørelse blevet meddelt sagsøgeren, da denne indgav sin anmodning om tilpasning af påstandene.

Den anden anmodning om tilpasning af påstandene

55 Formålet med sagsøgerens anden anmodning om tilpasning af påstandene er at udvide annullationssøgsmålets rækkevidde, således at det også omfatter gennemførelsesafgørelse nr. 363/2013 og afgørelse 2013/255.

56 Rådet har ikke rejst indvendinger mod den del af den anden anmodning om tilpasning af påstandene, som vedrører afgørelse 2013/255, men rejst formalitetsindsigelse mod den del af anmodningen, der vedrører gennemførelsesafgørelse nr. 363/2013, med den begrundelse, at den er indgivet for sent. Rådet har i denne forbindelse peget på, at det den 23. april 2013 offentliggjorde ikke kun den nævnte gennemførelsesafgørelse, men ligeledes en bekendtgørelse til de personer og enheder, som er omfattet af de restriktive foranstaltninger i Rådets afgørelse 2012/739, som gennemført ved Rådets gennemførelsesafgørelse 2013/185/FUSP, og forordning nr. 36/2012, som gennemført ved gennemførelsesforordning nr. 363/2013 (EUT C 115, s. 5, herefter »bekendtgørelsen af 23. april«). Idet det har henvist til Domstolens dom af 23. april 2013 (forenede sager C-478/11 P – C-482/11 P, Gbagbo m.fl. mod Rådet), har Rådet gjort gældende, at den frist, inden for hvilken sagsøgeren kunne tilpasse sine påstande, således at de også omfattede denne gennemførelsesforordning, begyndte at løbe, da bekendtgørelsen af 23. april blev offentliggjort, og udløb den 3. juli 2013. Ifølge Rådet finder procesreglementets artikel 102, stk. 1, hvori det bestemmes, at når fristen for anlæggelse af søgsmål til prøvelse af en institutions retsakter begynder at løbe fra tidspunktet for offentliggørelsen af retsakten, regnes fristen fra udløbet af fjortendedagen efter datoen for offentliggørelsen af retsakten i *Den Europæiske Unions Tidende*, ikke anvendelse i dette tilfælde.

57 Sagsøgeren har bestridt Rådets afvisningspåstand.

58 For det første må den del af den anden anmodning om tilpasning af påstandene, som vedrører afgørelse 2013/255, antages til realitetsbehandling i overensstemmelse den retspraksis, hvortil der henvises i præmis 51 ovenfor. Denne afgørelse, i medfør af hvilken sagsøgeren fortsat er omfattet af de restriktive foranstaltninger over for Syrien, blev nemlig vedtaget den 31. maj 2013 og offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* den 1. juni 2013. Den anden anmodning om tilpasning af påstandene, som blev indleveret til Rettens Justitskontor den 5. juli 2013, blev følgelig fremsat inden udløbet af fristen for at anlægge søgsmål til prøvelse af den omhandlede afgørelse.

59 Hvad for det andet angår Rådets påstand om afvisning af den påstand om annullation af gennemførelsesafgørelse nr. 363/2013, som er indeholdt i den anden anmodning om tilpasning af påstandene, bemærkes, at det fremgår af præmis 61 og 62 i dommen i sagen Gbagbo m.fl. mod Rådet, nævnt i præmis 56 ovenfor, at når det ikke er muligt at meddele den berørte den retsakt, hvorved de restriktive foranstaltninger fastsættes eller opretholdes over for denne, individuelt, er det i medfør af de bestemmelser, der fandt anvendelse i den sag, som gav anledning til den nævnte dom, offentliggørelsen af en bekendtgørelse, der udløser fristen for at anlægge søgsmål til prøvelse af retsakten.

60 Med hensyn til anvendelsen af de pågældende principper i det foreliggende tilfælde bemærkes for det første, at forordning nr. 36/2012 i artikel 32, stk. 2, indeholder en bestemmelse, som i det væsentlige svarer til den, Domstolen fortolkede i dommen i sagen Gbagbo m.fl. mod Rådet, nævnt i præmis 56 ovenfor, og hvoraf det fremgår af, at Rådet skal meddele de berørte sin afgørelse om at lade dem være omfattet af de restriktive foranstaltninger enten direkte, hvis adressen er kendt, eller ved offentliggørelse af en bekendtgørelse.

61 For det andet bemærkes, således som sagsøgeren har gjort, at Rådet ikke har forklaret, hvorfor det ikke var muligt at meddele sagsøgeren afgørelsen om vedtagelse af gennemførelsesafgørelse nr. 363/2013 individuelt, skønt Rådet nødvendigvis kendte sagsøgerens adresse, eftersom det tidligere havde meddelt denne andre retsakter, og kendte adressen på sagsøgerens advokater i de foreliggende sager, som var verserende.

62 For det tredje bemærkes under alle omstændigheder, at Domstolen i præmis 64 i dommen i sagen Gbagbo m.fl. mod Rådet, nævnt i præmis 56 ovenfor, kunne begrænse sig til at konstatere, at fristen for at påstå de anfægtede retsakter annulleret ved søgsmålet var udløbet, da dette blev anlagt i første instans, og at det var ufornødent at afgøre, om procesreglementets artikel 102, stk. 1, hvorefter der ved beregningen af søgsmålsfristen skal tillægges yderligere 14 dage, fandt anvendelse. Søgsmålet var nemlig i alle tilfælde anlagt for sent.

63 I de foreliggende sager er det derimod afgørende for, om den anden anmodning om tilpasning af påstandene er blevet indgivet før udløbet af fristen for at anlægge søgsmål til prøvelse af gennemførelsesforordning nr. 363/2013 regnet fra offentliggørelsen af bekendtgørelsen af 23. april, om procesreglementets artikel 102, stk. 1, skal fortolkes således, at bestemmelsen finder anvendelse, når vedtagelsen af en retsakt, som indeholder restriktive foranstaltninger, er blevet meddelt den berørte ved offentliggørelse af en bekendtgørelse. Anmodningen, der blev indgivet den 5. juli 2013, blev nemlig ikke fremsat for sent, hvis søgsmålsfristen i medfør af procesreglementets artikel 102, stk. 1, løb til den 17. juli 2013 og ikke til den 3. juli 2013, således som Rådet har hævdet.

64 Hvad dette angår bemærkes, at når Rådet, fordi det ikke kan give en individuel meddelelse, i stedet offentliggør en bekendtgørelse, er denne en retsakt, som de berørte kun kan skaffe sig kendskab til ved at læse *Den Europæiske Unions Tidende*. Formålet med den frist på 14 dage, som er fastsat i procesreglementets artikel 102, stk. 1, er at sikre, at de berørte har tilstrækkelig tid til at anlægge søgsmål til prøvelse af de offentliggjorte retsakter, og at retten til en effektiv retsbeskyttelse, således som den nu er fastslået i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, dermed overholdes.

65 Eftersom der i procesreglementets artikel 102, stk. 1, fastsættes en supplerende frist på 14 dage til at anlægge søgsmål til prøvelse af retsakter offentliggjort i Tidende, må det antages, at denne bestemmelse ligeledes finder anvendelse analogt, når det, der udløser søgsmålsfristen, er en bekendtgørelse om sådanne retsakter, som også offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*. De samme grunde til, at der gives en yderligere frist på 14 dage for offentliggjorte retsakter, gælder nemlig for offentliggjorte bekendtgørelser i modsætning til individuelle meddelelser.

66 Desuden ville retssubjekterne befinde sig i en mindre gunstig situation end den, der ville foreligge, hvis der ikke var pligt til at give en individuel meddelelse, hvis omstændighederne i det foreliggende tilfælde blev anset for ikke at være omfattet af den nævnte artikel i procesreglementet. I så fald ville den blotte offentliggørelse af de retsakter, som indeholdt de restriktive foranstaltninger, have været tilstrækkelig til udløse søgsmålsfristen, som ville have omfattet de 14 yderligere dage, der fastsættes i procesreglementets artikel 102, stk. 1.

67 Det bemærkes ligeledes hvad dette angår, at Domstolen i præmis 58 i dommen i sagen Gbagbo m.fl. mod Rådet, nævnt i præmis 56 ovenfor, fremhævede, at forpligtelsen til en individuel meddelelse har til formål at give retssubjekterne en mere omfattende beskyttelse. Denne dom kan derfor ikke påberåbes til støtte for at behandle disse mindre gunstigt, end hvis der alene var sket en offentliggørelse af de retsakter, som indeholdt de restriktive foranstaltninger over for dem.

68 På baggrund af det ovenstående må Rådets afvisningspåstand forkastes, og den anden anmodning om tilpasning af påstandene følgelig antages til realitetsbehandling i det hele, herunder den del, der vedrører gennemførelsesafgørelse nr. 363/2013.

Realiteten

69 Til støtte for sit søgsmål i sag T-174/12 har sagsøgeren i det væsentlige påberåbt sig fire anbringender, hvorefter der foreligger henholdsvis:

— en åbenbart urigtig bedømmelse med hensyn til, om sagsøgeren deltager i finansieringen af det syriske styre

— en tilsidesættelse af sagsøgerens ret til forsvar, ret til en retfærdig rettergang og ret til en effektiv retsbeskyttelse

— mangel på en tilstrækkelig og udførlig begrundelse

— mangler ved vedtagelsen af navnlig forordning nr. 36/2012 og gennemførelsesafgørelse nr. 55/2012.

70 Til støtte for sit søgsmål i sag T-80/13 har sagsøgeren i det væsentlige påberåbt sig de tre første anbringender, hvortil der henvises i præmis 69 ovenfor, samt et anbringende, hvorefter omstændighederne i det foreliggende tilfælde ikke blev undersøgt tilstrækkeligt.

71 På grund af de åbenbare ligheder mellem de to søgsmål er det hensigtsmæssigt at samle de anbringender i de enkelte sager, som vedrører de samme spørgsmål, og behandle dem samlet.

Anbringenderne om mangel på en tilstrækkelig og udførlig begrundelse

72 Sagsøgeren har gjort gældende, at Rådet tilsidesatte sin begrundelsespligt, da det besluttede at opføre og bibeholde de personer på listerne, som er omfattet af de restriktive foranstaltninger over for Syrien. Sagsøgeren har ikke bestridt, at Rådet gav en tilstrækkelig forklaring på, hvorfor der skulle vedtages restriktive foranstaltninger over for Syrien, men anført, at den specifikke begrundelse, som angår sagsøgeren, er formuleret uklart og begrænset til konstateringen af, at sagsøgeren er et datterselskab af CBS, og at det ikke angives, hvordan det kan udledes af denne omstændighed, at sagsøgeren deltager i finansieringen af det syriske styre. I betragtning af de omhandlede foranstaltningers straflignende karakter og Domstolens dom af 13. marts 2012 (sag C-376/10 P, Tay Za mod Rådet) er der tale om en uacceptabel formodning. Fordi denne formodning lægges til grund, tages der desuden ikke hensyn til, at sagsøgeren ifølge denne ikke står i nogen form for afhængighedsforhold til CBS.

73 Endvidere afhjalp de dokumenter, der blev fremsendt den 3. juli 2012 (jf. præmis 15 ovenfor) som følge af sagsøgerens anmodning om fornyet vurdering, ikke manglen ved begrundelsen for, at sagsøgeren var blevet opført på listerne over personer, som er omfattet af de omhandlede restriktive foranstaltninger, navnlig i betragtning af at sagsøgeren i mellemtiden havde tilsendt Rådet en række oplysninger, der viste, at sagsøgeren er uafhængig i forhold til CBS.

74 Rådet har bestridt sagsøgerens argumenter.

75 For det første bemærkes, at pligten til at begrunde en bebyrdende retsakt, således som den er fastsat i artikel 296, stk. 2, TEUF, har til formål dels at give den berørte part oplysninger, der er tilstrækkelige til at afgøre, om der er grundlag for retsakten, eller om den muligvis er behæftet med en sådan mangel, at dens gyldighed kan anfægtes for Unionens retsinstanser, dels at gøre det muligt for disse retsinstanser at efterprøve retsaktens lovlighed. Den således fastsatte begrundelsespligt er et væsentligt princip i EU-retten, som kun kan fraviges af tvingende hensyn. Begrundelsen skal derfor i princippet meddeles den berørte part samtidigt med den bebyrdende retsakt, og manglen på begrundelse kan ikke afhjælpes gennem den omstændighed, at den berørte part erfarer grundene til retsakten under

sagen for Unionens retsinstanser (jf. i denne retning Domstolens dom af 15.11.2012, sag C-417/11 P, Rådet mod Bamba, præmis 49, og Rettens dom af 14.10.2009, sag T-390/08, Bank Melli Iran mod Rådet, Sml. II, s. 3967, herefter »Rettens dom i sagen Bank Melli«, præmis 80).

76 Medmindre tvingende hensyn, der vedrører Unionens eller medlemsstaternes sikkerhed eller opfyldelsen af deres internationale forpligtelser, er til hinder for meddelelsen af visse forhold, er Rådet derfor forpligtet til at give personer eller enheder, som er omfattet af restriktive foranstaltninger, oplysninger om de særlige og konkrete grunde til, at det finder, at de skulle vedtages. Rådet skal således angive de faktiske og retlige omstændigheder, som ligger til grund for foranstaltningerne, samt de betragtninger, der har ført til, at det har vedtaget dem (jf. i denne retning Rettens dom i Bank Melli-sagen, nævnt i præmis 75 ovenfor, præmis 81).

77 Endvidere skal begrundelsen tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og den sammenhæng, hvori den er vedtaget. Det nærmere indhold af begrundelseskravet skal fastlægges i lyset af den konkrete sags omstændigheder, navnlig indholdet af den pågældende retsakt, indholdet af de anførte grunde samt den interesse, som retsaktens adressater samt andre, der må anses for umiddelbart og individuelt berørt af retsakten, kan have i begrundelsen. Det kræves ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige momenter, da begrundelsens tilstrækkelighed ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område. En retsakt, der er bebyrdende, er navnlig tilstrækkeligt begrundet, når den er truffet under omstændigheder, som er den pågældende bekendt, og således gør det muligt for vedkommende at forstå, hvilke konsekvenser den trufne foranstaltning har for denne (dommen i sagen Rådet mod Bamba, nævnt i præmis 75 ovenfor, præmis 53 og 54, og Rettens dom i Bank Melli-sagen, nævnt i præmis 75 ovenfor, præmis 82).

78 I det foreliggende tilfælde har den begrundelse, Rådet har angivet, siden sagsøgeren blev opført på listen over personer, som er omfattet af de restriktive foranstaltninger over for Syrien, i det væsentlige altid været som følger:

»[Datterselskab] af [CBS], der allerede er opført på listen. Bidrager til finansieringen af regimet«.

79 I de dokumenter, der blev fremsendt den 3. juli 2012, gentages i det væsentlige den begrundelse, som gengives i præmis 78 ovenfor, og tilføjes den præcisering, at sagsøgeren »gør det muligt for [CBS] at gennemføre strategier, der tager sigte på at omgå europæiske sanktioner«.

80 Det bemærkes vedrørende præciseringen i denne tilføjelse, for det første, at der er tale om en oplysning, som først blev meddelt sagsøgeren efter anlæggelsen af søgsmålet i sag T-174/12, og for det andet, at den ikke indeholder nogen angivelse af, hvorledes sagsøgeren konkret gør det muligt for CBS at »omgå [de] europæiske sanktioner«.

81 På den baggrund må den begrundelse, som gengives i præmis 78 ovenfor, anses for at være den eneste gyldige, som Rådet har givet på opførelsen og bibeholdelsen af sagsøgeren på listerne over personer, der er omfattet af de restriktive foranstaltninger over for Syrien.

82 Hertil bemærkes, at ordlyden af første punktum i begrundelsen i de retsakter, hvorved sagsøgeren blev opført og bibeholdt på listen over personer, som er omfattet af de restriktive foranstaltninger over for Syrien, var tilstrækkelig til, at sagsøgeren kunne forstå, at denne var omfattet af de omhandlede foranstaltninger på grund af sin status som datterselskab af CBS.

83 Beviset herfor er, at sagsøgeren i den stævning, hvorved sagsøgeren anlagde sit søgsmål i sag T-174/12, bestred relevansen af det kapitalkriterium, Rådet havde anvendt, og anførte oplysninger, der skulle vise, at sagsøgeren var uafhængig af CBS.

84 Selv om det er rigtigt, således som sagsøgeren har gjort gældende, at det ikke fremgår af andet punktum i den omhandlede begrundelse, om det er CBS eller sagsøgeren, der bidrager til finansieringen af det syriske styre, udelukker de to angivelser ikke hinanden. Sidstnævnte punktum indebærer nemlig, at sagsøgeren som datterselskab af en bank, der finansierer det syriske styre, ligeledes deltager – i det mindste indirekte – i denne finansiering.

85 Selv hvis det forudsættes, at andet punktum i den af Rådet angivne begrundelse på grund af dets mangel på klarhed ikke opfylder betingelserne i artikel 296, stk. 2, TEUF som fortolket i retspraksis, er dette under alle omstændigheder uden betydning for, om nærværende anbringende skal tiltrædes. Begrundelsens første punktum er nemlig i sig selv tilstrækkelig til, at Rådet kan anses for at have opfyldt sin pligt til at angive grunden til, at sagsøgeren blev opført og bibeholdt på listerne over personer, som er omfattet af de restriktive foranstaltninger over for Syrien, nemlig at sagsøgeren er et datterselskab af CBS.

86 Det bemærkes hvad dette angår, at pligten til at begrunde en retsakt udgør en væsentlig formforskrift, der skal adskilles fra spørgsmålet om begrundelsens rigtighed, som vedrører den omtvistede retsakts materielle lovlighed. En retsakts begrundelse består nemlig i formelt at udtrykke de grunde, som retsakten er baseret på. Hvis disse grunde er behæftet med fejl, vil retsaktens materielle lovlighed være behæftet med fejl, men det vil dens begrundelse ikke, idet denne kan være tilstrækkelig, selv om den er udtryk for fejlagtige grunde (jf. i denne retning Domstolens dom af 10.7.2008, sag C-413/06 P, Bertelsmann og Sony Corporation of America mod Impala, Sml. I, s. 4951, præmis 181, og dommen i sagen Rådet mod Bamba, nævnt i præmis 75 ovenfor, præmis 60).

87 På baggrund af det ovenstående må anbringenderne om tilsidesættelse af begrundelsespligten forkastes, idet rigtigheden af den begrundelse, Rådet anførte vedrørende sagsøgeren, skal prøves inden for rammerne af anbringenderne om den angiveligt åbenbart urigtig bedømmelse, institutionen foretog af, om sagsøgeren deltager i finansieringen af det syriske styre.

Anbringenderne om en åbenbart urigtig bedømmelse af, om sagsøgeren deltager i finansieringen af det syriske styre

88 Sagsøgeren har gjort gældende, at Rådet gjorde sig skyldigt i en åbenbart urigtig bedømmelse, da det fandt, at sagsøgeren deltager i finansieringen af det syriske styre, uden at fremlægge bevis for sine påstande på dette punkt. Sagsøgeren har i den forbindelse anført, at Rådet ikke udelukkende kan lægge påstande eller kapitalforbindelsen mellem sagsøgeren og CBS til grund, men har pligt til at fremlægge beviser.

89 Ifølge sagsøgeren er Rådets urigtige bedømmelse så meget mere åbenbar, som de dokumenter, sagsøgeren har fremlagt, viser, at denne ikke kan finansiere det syriske styre.

90 Således beviser, for det første, sagsøgerens vedtægter (herefter »SLBC's vedtægter«), hvorefter ledelsen af sagsøgeren udelukkende er overladt til bestyrelsen, at sagsøgeren er fuldstændig uafhængig af CBS, som ikke giver SLBC direktiver eller fastlægger retningslinjer for sit datterselskab.

91 I denne forbindelse har sagsøgeren fremhævet, at dennes bestyrelse den 24. februar 2012 besluttede ikke at have nogen forbindelser med de juridiske personer, som er opført på de lister over fysiske og juridiske personer, der er omfattet af de restriktive foranstaltninger over for Syrien, som Unionen og USA har vedtaget, og med personer med tilknytning til dem.

92 For det andet har sagsøgeren gjort gældende, at denne ikke har lånt CBS midler siden 2005, og at samtlige sagsøgerens transaktioner under alle omstændigheder er undergivet den libanesiske banklovgivning og tilsyn af Libanons nationalbank, som endog har udpeget en fast tilsynsførende ved sagsøgeren.

93 Endvidere har sagsøgeren bemærket, at uafhængige revisorer har bekræftet, at sagsøgeren ikke har gennemført nogen mistænkelige banktransaktioner.

94 Rådet har bestridt sagsøgerens argumenter.

95 Det bemærkes, at der i artikel 19, stk. 1, i afgørelse 2011/782, artikel 25, stk. 1, i afgørelse 2012/739 og artikel 28, stk. 1, i afgørelse 2013/255 bestemmes følgende:

»Alle pengemidler og økonomiske ressourcer, som tilhører, ejes, besiddes eller kontrolleres af de personer, der er ansvarlige for den voldelige undertrykkelse af civilbefolkningen i Syrien, og fysiske eller juridiske personer og enheder med tilknytning til dem, der er opført på listen i bilag I og II, indefryses.«

96 Med hensyn til definitionen af, hvilke personer der er omfattet af de restriktive foranstaltninger, som fastsættes i forordning nr. 36/2012, henvises der i forordningens artikel 15, stk. 1, til den bestemmelse, som gengives i præmis 95 ovenfor.

97 I det foreliggende tilfælde er sagsøgeren omfattet af de restriktive foranstaltninger over for Syrien med den begrundelse, at sagsøgeren er et datterselskab af CBS og som sådan vil kunne deltage i finansieringen af det syriske styre.

98 Det fremgår således, at Rådet anser sagsøgeren for at høre til de personer, som har »tilknytning« til personer, der støtter det syriske styre, i det foreliggende tilfælde CBS, som omhandlet i den bestemmelse, der gengives i præmis 95 ovenfor.

99 Rådets standpunkt hvad dette angår må tiltrædes.

100 Det er nemlig åbenbart, at de ubestridte forhold, dels at CBS ejer 84,2% af sagsøgerens kapital, dels at CBS, der tilhører den syriske stat, støtter landets styre, udgør en tilknytning til personer, som støtter dette styre som omhandlet i den nævnte bestemmelse.

101 I denne forbindelse bemærkes, at der, når midler tilhørende en enhed, der anses for at støtte det syriske styre, såsom CBS, indefryses, består en ikke ubetydelig risiko for, at enheden lægger pres på de enheder, den ejer eller kontrollerer, for at omgå virkningen af de foranstaltninger, den er omfattet af. Indefrysning af disse enheders midler, som Rådet er forpligtet til i medfør af den bestemmelse, der gengives i præmis 95 ovenfor, og i medfør af henvisningen til bestemmelsen i artikel 15, stk. 1, i forordning nr. 36/2012, er følgelig nødvendig og egnet til at sikre effektiviteten af de vedtagne foranstaltninger og til at sikre, at disse foranstaltninger ikke omgås (jf. i denne retning og analogt Domstolens dom af 13.3.2012, sag C-380/09 P, Melli Bank mod Rådet, herefter »Domstolens dom i Melli Bank-sagen«, præmis 39 og 58).

102 Det fremgår af retspraksis, at når en juridisk person ejes fuldt ud af en anden person, som der ikke er tvivl om skal være omfattet af restriktive foranstaltninger, skal den pågældende juridiske person ligeledes være det, alene på grund af denne kapitalforbindelse, forudsat at det bestemmes i de retsakter, hvorved de omhandlede restriktive foranstaltninger er blevet vedtaget, at disse også finder anvendelse på juridiske personer, der ejes eller kontrolleres af de allerede omfattede juridiske personer (jf. i denne retning og analogt Domstolens dom i Melli Bank-sagen, nævnt i præmis 101 ovenfor, præmis 79, og Rettens dom af 20.2.2013, sag T-492/10, Melli Bank mod Rådet, herefter »Rettens dom i Melli Bank-sagen«, præmis 56).

103 Denne konklusion modsiges ikke af dommen i sagen Tay Za mod Rådet, nævnt i præmis 72 ovenfor, som sagsøgeren har påberåbt sig. Skønt Domstolen i præmis 66 i denne dom fandt, at det ikke var muligt at lade fysiske personer være omfattet af restriktive foranstaltninger alene på grund af deres familiemæssige forbindelse til personer med tilknytning til lederne af det tredjeland, over for hvilket

foranstaltningerne var blevet vedtaget, kan intet i dommen fortolkes således, at den gjorde det kriterium om en kapitalforbindelse, der blev fastsat i Domstolens dom i Melli Bank-sagen, nævnt i præmis 101 ovenfor, ugyldigt.

104 I det foreliggende tilfælde er det ganske vist rigtigt, at CBS ejer 84,2% af sagsøgerens kapital og ikke 100%, således som det var tilfældet i de sager, hvortil der henvises i præmis 102 ovenfor.

105 Det er ligeledes rigtigt – således som sagsøgeren bemærkede under retsmødet – at det forhold, at Bank Mellat i Rettens dom af 6. september 2013 (sag T-493/10, Persia International Bank mod Rådet, præmis 119), ejede 60% af kapitalen i Persia International Bank plc, som allerede var omfattet af restriktive foranstaltninger, ikke i sig selv begrundede, at der ligeledes blev vedtaget og opretholdt restriktive foranstaltninger over for Persia International Bank.

106 Retten fandt imidlertid i dommen i sagen Persia International Bank mod Rådet, nævnt i præmis 105 ovenfor, at skønt Bank Mellat rådede over flertallet på Persia International Banks generalforsamling, hindrede en overenskomst mellem aktionærerne i denne, at Bank Mellat kunne udnævne og afsætte flertallet af de direktører i Persia International Bank, som udøvede ledelsesfunktioner. Retten kunne derfor konkludere, at den risiko, hvortil der henvises i præmis 101 ovenfor, ikke eksisterede (jf. i denne retning dommen i sagen Persia International Bank mod Rådet, nævnt i præmis 105 ovenfor, præmis 106-113).

107 I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren – i modsætning til hvad der var tilfældet i sagen Persia International Bank mod Rådet, der førte til den i præmis 105 ovenfor nævnte dom – intet fremlagt, der giver grundlag for at antage, at det store flertal, CBS rådede over på generalforsamlingen i sagsøgeren, ikke var tilstrækkeligt til, at CBS kunne udnævne flertallet af bestyrelsesmedlemmerne.

108 Herom bemærkes for det første, at besiddelsen af 84,2% af kapitalen gør det muligt for CBS at kontrollere generalforsamlingen i sagsøgeren.

109 Ifølge artikel 54 i SLBC's vedtægter har hver aktionær nemlig et antal stemmer på generalforsamlingen, der svarer til det antal aktier, aktionæren ejer. Med 84,2% af kapitalen råder CBS således over tilstrækkelige aktier til at opnå beslutningsdygtighed og det krævede flertal i alle tre former for generalforsamling, nemlig stiftende, ordinær og ekstraordinær, således som det fremgår af artikel 57, 58, 63, 64, 69 og 70 i SLBC's vedtægter.

110 Hvad for det andet angår generalforsamlingens beføjelser er det tilstrækkeligt at bemærke, at den ordinære generalforsamling i henhold til artikel 65, litra c), i SLBC's vedtægter træffer afgørelse om, hvilket udbytte der skal udbetales. At sagsøgeren ikke siden 2005 har udbetalt udbytte til CBS, er derfor ikke til hinder for, at denne, som råder over et stort flertal på generalforsamlingen, træffer en anden afgørelse i fremtiden, således som Rådet har fremhævet.

111 For det tredje bemærkes, at skønt ledelsen af sagsøgeren ifølge artikel 30 i SLBC's vedtægter henhører under bestyrelsen, er det ifølge samme artikel generalforsamlingen, der vælger bestyrelsesmedlemmerne. Bestyrelsen har ganske vist vide beføjelser, men de udøves ifølge artikel 36 i SLBC's vedtægter med det formål at gennemføre generalforsamlingens afgørelser.

112 For det fjerde må det argument forkastes, som sagsøgeren har fremsat, om, at Rådet burde have taget hensyn til, at det bestemmes i artikel 144, stk. 2, i den libanesiske handelslov, at flertallet af medlemmerne af et libanesisk aktieselskabs bestyrelse principielt skal være libanesiske statsborgere.

113 At flertallet af medlemmerne i sagsøgerens bestyrelse er libanesiske statsborgere, udelukker nemlig ikke, at bestyrelsen i overensstemmelse med den af CBS kontrollerede generalforsamlings afgørelser beslutter at overføre midler til det syriske styre.

114 På grundlag af det ovenfor anførte kan sagsøgeren anses for at være en juridisk person med tilknytning til CBS, og den risiko, hvortil der henvises i præmis 101 ovenfor, anses for at foreligge i det aktuelle tilfælde i modsætning til situationen i sagen Persia International Bank mod Rådet, der førte til den i præmis 105 ovenfor nævnte dom. Det påhvilede derfor Rådet at lade sagsøgeren være omfattet af de restriktive foranstaltninger over for Syrien i overensstemmelse med den bestemmelse, der gengives i præmis 95 ovenfor.

115 Da betingelsen om, at sagsøgeren er en person »med tilknytning« til en person, der støtter det syriske styre, er opfyldt, er det ikke nødvendigt at foretage en yderligere efterprøvelse (jf. i denne retning og analogt Domstolens dom i Melli Bank-sagen, nævnt i præmis 101 ovenfor, præmis 78 og 79), eftersom det, som sagsøgeren har gjort gældende, ikke kan rejse tvivl om den kapitalforbindelse, Rådet lagde til grund.

116 Herom bemærkes, at det ikke ændrer denne forbindelse, at sagsøgerens virksomhed er undergivet tilsyn af Libanons nationalbank.

117 Indledningsvis påser Libanons nationalbank ganske vist – således som det bl.a. fremgår af nationalbankdirektørens skrivelse – at sagsøgeren, på samme måde som enhver anden bank, der driver virksomhed i Libanon, overholder de love og andre forskrifter, som gælder i dette land, navnlig sådanne, som vedrører bekæmpelse af hvidvaskning af kapital og finansiering af terrorisme. I skrivelsen anfører nationalbankdirektøren ligeledes, at der for at styrke denne bekæmpelse er udpeget en fast tilsynsførende ved sagsøgeren med henblik på at sikre overholdelsen af restriktioner fastsat af kompetente internationale myndigheder.

118 Endvidere anføres det i nationalbankdirektørens skrivelse, at Libanons nationalbank har udsendt et cirkulære, hvorefter de banker, der driver virksomhed i dette land, er forpligtet til at kende de love og andre forskrifter, som deres forbindelser i udlandet er undergivet, og at handle med disse i overensstemmelse med navnlig de sanktioner og restriktioner, de kompetente myndigheder i de pågældende lande måtte have vedtaget. Desuden har Libanons nationalbank lukket sagsøgerens konti i udenlandsk valuta i denne bank.

119 Det forholder sig imidlertid således, at den libanesiske nationalbanks tilsyn og foranstaltninger vedrører de midler, sagsøgeren råder over i dette land. De foranstaltninger, Rådet har vedtaget, omfatter derimod kun de midler, sagsøgeren råder over eller kunne råde over i Unionen, og de transaktioner, sagsøgeren måtte ønske at gennemføre ved hjælp af disse midler.

120 Formålene med de foranstaltninger, Libanons nationalbank har vedtaget, er således ikke sammenfaldende, i det mindste ikke fuldstændigt, med formålene med de restriktive foranstaltninger, Rådet har vedtaget over for Syrien.

121 Desuden, og navnlig, kan sagsøgeren ikke anfægte det formålstjenlige i, at denne er opført og forbliver opført på listerne over personer, som er omfattet af de af Rådet vedtagne restriktive foranstaltninger over for Syrien, med den begrundelse, at sagsøgerens virksomhed, herunder den, som har forbindelse med Unionen, er undergivet tilsyn af en national myndighed i et tredjeland. I en sådan situation kan Rådet nemlig ikke kontrollere tilsynets effektivitet, hvilket kunne hindre opfyldelsen af foranstaltningernes formål.

122 Det skal nævnes, at denne omstændighed ligeledes gør det muligt at skelne sagsøgerens situation fra den, der var tale om i sagen Persia International Bank mod Rådet, der førte til den i præmis 105 ovenfor nævnte dom. Skønt Retten ganske vist i præmis 117 i denne dom fremhævede den rolle, det af Financial Services Authority (Det Forenede Kongeriges finanstilsyn) førte tilsyn spillede, og som begrænsede den indflydelse, majoritetsaktionæren i den pågældende bank kunne øve, var der nemlig tale om en medlemsstats myndighed, som var forpligtet til at overholde Rådets, og ikke som i det foreliggende tilfælde et tredjelands, retsakter.

123 Endelig, og da Rådet handlede i overensstemmelse med retspraksis, er det med urette, at sagsøgeren har gjort gældende, at opførelsen og den fortsatte opførelse af denne på listerne over personer, som er omfattet af de restriktive foranstaltninger over for Syrien, på grund af identiteten af sagsøgerens majoritetsaktionær strider imod de almindelige retsprincipper, hvorefter der kun kan iværksættes sanktioner over for den enhed, som er ansvarlig for de forkastelige handlinger. Rådets opførelse og bibeholdelse af sagsøgeren på listerne tog nemlig ikke sigte på selvstændig adfærd fra sagsøgerens side i strid med forskrifterne i de retsakter, hvori der fastsættes restriktive foranstaltninger over for Syrien, men skyldtes sammensætningen af sagsøgerens aktionærkreds og dermed sagsøgerens nære forbindelse med sit moderselskab (jf. i denne retning og analogt Domstolens dom i Melli Bank-sagen, nævnt i præmis 101 ovenfor, præmis 81), hvis tilhørsforhold til den syriske stat ikke er blevet bestridt (jf. præmis 1 og 100 ovenfor).

124 På baggrund af det ovenstående må nærværende anbringender forkastes.

Anbringenderne om tilsidesættelse af sagsøgerens ret til forsvar, ret til en retfærdig rettergang og ret til en effektiv retsbeskyttelse

125 Sagsøgeren har gjort gældende, at Rådet på trods af sagsøgerens mange anmodninger aldrig gav denne præcise og individualiserede oplysninger om grundlaget for opførelsen og den fortsatte opførelse af sagsøgeren på listerne over personer, som er omfattet af de restriktive foranstaltninger over for Syrien. Endvidere har sagsøgeren påpeget, at Rådet på det tidspunkt, hvor sag T-174/12 blev anlagt, endnu ikke havde besvaret sagsøgerens anmodninger af 15. februar og 4. april 2012 (jf. præmis 14 ovenfor).

126 På samme måde har Rådet aldrig forklaret, på hvilket grundlag det bibeholdt sagsøgeren på de nævnte lister på trods af de angivelige beviser, denne havde fremlagt for at påvise, at Rådets bedømmelse var fejlagtig, eftersom sagsøgerens status som datterselskab af CBS ikke i sig selv betød, at sagsøgeren finansierede det syriske styre.

127 Endvidere har sagsøgeren kritiseret, at Rådet ikke imødekom sagsøgerens anmodninger om at måtte ytre sig under en mundtlig høring. Den retspraksis, hvortil Rådet har henvist som belæg for, at personer, som er omfattet af restriktive foranstaltninger, ikke har ret til en mundtlig høring, er ikke relevant.

128 Rådet har bestridt sagsøgerens argumenter.

129 Det bemærkes, at den grundlæggende ret til overholdelse af retten til forsvar under en procedure, der går forud for vedtagelsen af en restriktiv foranstaltning, er udtrykkeligt fastsat i artikel 41, stk. 2, litra a), i chartret om grundlæggende rettigheder, som artikel 6, stk. 1, TEU anerkender som havende samme juridiske værdi som traktaterne (jf. i denne retning Domstolens dom af 21.12.2011, sag C-27/09 P, Frankrig mod People's Mojahedin Organization of Iran, Sml. I, s. 13427, præmis 66).

130 Det bemærkes ligeledes, at princippet om effektiv retsbeskyttelse i henhold til fast retspraksis er et almindeligt EU-retligt princip, der udspringer af medlemsstaternes fælles forfatningstraditioner, som er fastslået i artikel 6 og 13 i konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950, og som endvidere er blevet bekræftet ved artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder (Domstolens dom af 13.3.2007, sag C-432/05, Unibet, Sml. I, s. 2271, præmis 37, og af 3.9.2008, forenede sager C-402/05 P og C-415/05 P, Kadi og Al Barakaat International Foundation mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 6351, herefter »Kadi-dommen«, præmis 335).

131 Desuden kræver hensynet til en effektiv domstolskontrol, hvorunder det skal være muligt at efterprøve lovligheden af begrundelsen for, at en EU-myndighed har optaget en persons eller en enheds navn på lister over adressater for restriktive foranstaltninger, som den pågældende myndighed har vedtaget,

ifølge fast retspraksis, at myndigheden er forpligtet til i videst muligt omfang at meddele begrundelsen til den berørte person eller enhed, enten på det tidspunkt, hvor optagelsen på listen bliver besluttet, eller i det mindste så hurtigt som muligt herefter, med henblik på at disse adressater sættes i stand til rettidigt at udnytte deres klageadgang (jf. i denne retning Kadi-dommen, nævnt i præmis 130 ovenfor, præmis 336).

132 Overholdelsen af denne forpligtelse til at meddele nævnte begrundelse er således nødvendig såvel for at sætte adressaterne for de restriktive foranstaltninger i stand til at forsvare deres rettigheder under de bedst mulige betingelser, og at afgøre, om sagen bør prøves af Unionens retsinstanser, på grundlag af et fuldt kendskab til sagen (jf. i denne retning Domstolens dom af 15.10.1987, sag 222/86, Heylens m.fl., Sml. s. 4097, præmis 15), som for at sætte sidstnævnte fuldt ud i stand til at udøve den legalitetsprøvelse af den omhandlede unionsretsakt, som påhviler dem i medfør af traktaten (Kadi-dommen, nævnt i præmis 130 ovenfor, præmis 337).

133 I overensstemmelse med de krav, der opstilles i ovennævnte retspraksis, bestemmes det i artikel 21, stk. 2 og 3, i afgørelse 2011/782, artikel 27, stk. 2 og 3, i afgørelse 2012/739, artikel 30, stk. 2 og 3, i afgørelse 2013/255 og artikel 32, stk. 2 og 3, i forordning nr. 36/2012, at Rådet skal underrette den pågældende person om sin afgørelse, herunder begrundelsen for at opføre denne på listen, enten direkte, hvis adressen er kendt, eller ved offentliggørelse af en bekendtgørelse, der giver den pågældende mulighed for at fremsætte bemærkninger. Fremsættes der bemærkninger, eller forelægges der væsentlig ny dokumentation, skal Rådet tage sin afgørelse op til fornyet overvejelse og underrette den fysiske eller juridiske person, enheden eller organet herom.

134 Det bestemmes i artikel 32, stk. 4, i forordning nr. 36/2012, at de lister, som er bilagt denne retsakt, skal revideres med regelmæssige mellemrum og mindst hver 12. måned.

135 I det foreliggende tilfælde modtog sagsøgeren ved skrivelse af 24. januar 2012 meddelelse om de retsakter, hvorved Rådet havde besluttet at opføre denne på listerne over personer, som er omfattet af de restriktive foranstaltninger over for Syrien. I skrivelsen blev der henvist til gennemførelsesafgørelse 2012/37 og gennemførelsesforordning nr. 55/2012, som var bilagt, og som indeholdt begrundelsen for, at sagsøgeren var blevet opført på listerne.

136 At meddelelsen blev givet, efter at sagsøgeren første gang var blevet opført på listen over personer, der er omfattet af de omhandlede restriktive foranstaltninger, kan ikke i sig selv betragtes som en tilsidesættelse af retten til forsvar.

137 Ifølge retspraksis kræver overholdelsen af retten til forsvar og særligt retten til at blive hørt, når der er tale om restriktive foranstaltninger, nemlig ikke, at unionsmyndighederne forud for den første optagelse af en person eller en enhed på den liste, hvorved der pålægges restriktive foranstaltninger, meddeler den berørte person eller enhed begrundelsen for optagelsen (jf. i denne retning Kadi-dommen, nævnt i præmis 130 ovenfor, præmis 338).

138 En sådan forudgående meddelelse ville nemlig være egnet til at bringe effektiviteten af den indefrysning af midler og økonomiske ressourcer, som de nævnte myndigheder har vedtaget, i fare (jf. i denne retning Kadi-dommen, nævnt i præmis 130 ovenfor, præmis 339).

139 Med henblik på at opnå deres formål skal sådanne foranstaltninger i sagens natur drage fordel af en overraskelseseffekt og anvendes med øjeblikkelig virkning (jf. i denne retning Kadi-dommen, nævnt i præmis 130 ovenfor, præmis 340).

140 Rådet var derfor ikke forpligtet til at høre sagsøgeren, inden denne første gang blev opført på listerne over personer, som er omfattet af de restriktive foranstaltninger over for Syrien, idet sagsøgerens mulighed for at henvende sig til Rådet efter at have modtaget skrivelsen af 24. januar 2012 var tilstrækkelig til at sikre, at sagsøgerens ret til forsvar blev overholdt.

141 Efter at være blevet bekendt med begrundelsen for, at sagsøgeren var blevet opført listerne, således som den var angivet i de retsakter, der var bilagt skrivelsen af 24. januar 2012, besluttede sagsøgeren således at anmode Rådet om aktindsigt i beviserne for, at denne støtter det syriske styre. I afventning af Rådets svar anlagde sagsøgeren søgsmålet i sag T-174/12.

142 Rådet besvarede først den nævnte anmodning længe efter anlæggelsen af søgsmålet, nærmere bestemt den 3. juli 2012.

143 Hvad dette angår kan det imidlertid konstateres, at indholdet af de dokumenter, der blev fremsendt den 3. juli 2012, i det væsentlige er sammenfaldende med den begrundelse, som sagsøgeren allerede havde fået kendskab til gennem skrivelsen af 24. januar 2012 og bilagene hertil, nemlig gennemførelsesafgørelse 2012/37 og gennemførelsesforordning nr. 55/2012. På samme måde som i de sidstnævnte retsakter angives det nemlig i det omhandlede dokument, at sagsøgeren er et datterselskab af CBS.

144 Eftersom, for det første, sagsøgeren naturligvis kendte sin hovedaktionærs identitet, for det andet at sagsøgerens status som et datterselskab af CBS, der ejer 84,2% af sagsøgeren, i sig selv begrundede, at sagsøgeren blev pålagt restriktive sanktioner – således som det fremgår af prøvelsen af anbringenderne om en åbenbart urigtig bedømmelse af, om sagsøgeren deltager i finansieringen af det syriske styre – og for det tredje at sagsøgeren straks blev underrettet om, at de restriktive foranstaltninger netop skyldtes dennes status som datterselskab af CBS, er det uden betydning, at det omhandlede dokument indeholder en supplerende begrundelse.

145 Hvad der derimod er afgørende, er, at sagsøgeren fra det øjeblik, hvor denne blev opført på listerne over personer, som er omfattet af de restriktive foranstaltninger over for Syrien, kunne udøve sin ret til en effektiv retsbeskyttelse ved for Retten og Domstolen at redegøre for, hvorfor sagsøgeren fandt, at dennes status som datterselskab af CBS ikke kunne begrunde, at sagsøgeren blev opført på listerne.

146 Under alle omstændigheder ville, selv hvis Rådet havde været forpligtet til at fremlægge de dokumenter for sagsøgeren, der blev fremsendt den 3. juli 2012, før søgsmålet til prøvelse af de retsakter, som anfægtes i sag T-174/12, blev anlagt, dette have udgjort en formel fejl, som ikke havde haft nogen følger, eftersom sagsøgeren ikke ville have været i stand til at varetage sit forsvar bedre, hvis den ikke havde foreligget (jf. analogt Domstolens dom af 16.2.2012, forenede sager C-191/09 P og C-200/09 P, Rådet mod Interpipe Niko Tube og Interpipe NTRP, præmis 78, og Rettens dom af 9.9.2011, sag T-25/06, Alliance One International mod Kommissionen, Sml. II, s. 5741, præmis 183).

147 Med hensyn til klagepunktet om, at Rådet ikke tilstod sagsøgeren en mundtlig høring, bemærkes, at hverken den omhandlede lovgivning eller det almindelige princip om overholdelse af retten til forsvar giver de berørte ret til en sådan høring (jf. analogt Rettens dom af 23.10.2008, sag T-256/07, People's Mojahedin Organization of Iran mod Rådet, Sml. II, s. 3019, præmis 93, og af 6.9.2013, sag T-434/11, Europäisch-Iranische Handelsbank mod Rådet, præmis 64).

148 For så vidt angår overholdelsen af sagsøgerens ret til forsvar i forbindelse med vedtagelsen af afgørelse 2012/739, gennemførelsesforordning nr. 1117/2012, gennemførelsesforordning nr. 363/2013, afgørelse 2013/109 og afgørelse 2013/255, som er efterfølgende retsakter, hvorved sagsøgeren blev bibeholdt på listerne over personer, der er omfattet af de restriktive foranstaltninger, bemærkes, at det principielt ikke er muligt med føje at påberåbe sig argumentet om overraskelseseffekten af de nævnte foranstaltninger (jf. i denne retning og analogt dommen i sagen Frankrig mod People's Mojahedin Organization of Iran, nævnt i præmis 129 ovenfor, præmis 62).

149 Det fremgår imidlertid af retspraksis, at retten til at blive hørt forud for vedtagelsen af retsakter, hvorved der opretholdes restriktive foranstaltninger over for personer, som allerede er omfattet af sådanne, forudsætter, at Rådet har lagt de pågældende nye forhold til last (jf. i denne retning og analogt dommen i sagen Frankrig mod People's Mojahedin Organization of Iran, nævnt i præmis 129 ovenfor, præmis 63, og Rettens dom i Melli Bank-sagen, nævnt i præmis 102 ovenfor, præmis 72).

150 I det foreliggende tilfælde lagde Rådet ikke sagsøgeren nye forhold til last, da det bibeholdt denne på listerne over personer omfattet af de restriktive foranstaltninger over for Syrien, som ikke allerede var blevet meddelt sagsøgeren i forbindelse med den oprindelige opførelse på listerne.

151 I denne forbindelse havde sagsøgeren i overensstemmelse med de bestemmelser, hvortil der henvises i præmis 133 ovenfor, mulighed for på eget initiativ at blive hørt af Rådet, uden at der krævedes en ny udtrykkelig opfordring forud for vedtagelsen af hver efterfølgende retsakt, da sagsøgeren ikke blev lagt nye forhold til last.

152 Sagsøgeren gjorde brug af denne mulighed, navnlig i form af den skrivelse, sagsøgeren tilsendte Rådet den 14. december 2012, og som Rådet besvarede den 6. marts 2013 (jf. præmis 23 og 25 ovenfor).

153 Selv om svaret blev givet efter anlæggelsen af søgsmålet til prøvelse af afgørelse 2012/739, skete der ved denne – i lighed med gennemførelsesforordning nr. 1117/2012, gennemførelsesforordning nr. 363/2013 og afgørelse 2013/255 – ikke nogen ændring af begrundelsen for de restriktive foranstaltninger, som sagsøgeren var omfattet af, ligesom afgørelsen ikke var baseret på noget nyt forhold, men udelukkende på kapitalforbindelsen mellem CBS og sagsøgeren, som denne allerede havde givet sin mening til kende om flere gange, såvel for Rådet som for Retten.

154 Selv hvis Rådet havde været forpligtet til at høre sagsøgeren før vedtagelsen af de i præmis 153 ovenfor nævnte retsakter, ville en sådan formel fejl af samme grund ikke have haft nogen følger, således som det anføres i den retspraksis, hvortil der henvises i præmis 46 ovenfor.

155 På baggrund af det ovenstående må nærværende anbringender forkastes.

Anbringenderne om mangler ved vedtagelsen af forordning nr. 36/2012 og gennemførelsesafgørelse nr. 55/2012

156 Sagsøgeren har foreholdt Rådet, at der i forordning nr. 36/2012, i modsætning til forordning nr. 442/2011, som blev ophævet ved førstnævnte forordning, ikke henvises til nødvendigheden af at overholde de grundlæggende rettigheder, der tilkommer de personer, som er omfattet af de foranstaltninger, der er indeholdt i de nævnte forordninger.

157 Endvidere har sagsøgeren gjort gældende, at skønt indholdet af forordning nr. 36/2012 og formålene med den begrundede, at Rådet vedtog forordningen på grundlag af artikel 215 TEUF, burde det ikke desto mindre have taget hensyn til, at forordningen rejser spørgsmål vedrørende grundlæggende rettigheder, hvilket gjorde det nødvendigt at vedtage den på grundlag af artikel 75 TEUF. Denne artikel omhandler nemlig vedtagelse af retsakter efter den almindelige lovgivningsprocedure i artikel 294 TEUF, hvori der tillægges Europa-Parlamentet en mere betydningsfuld rolle end blot at modtage underretning om vedtagelsen af restriktive foranstaltninger som fastlagt i artikel 215 TEUF.

158 Rådet har bestridt sagsøgerens argumenter.

159 Hvad for det første angår den manglende henvisning til grundlæggende rettigheder bemærkes, at denne omstændighed ikke har nogen betydning for lovligheden af de anfægtede retsakter, eftersom sagsøgeren ikke har påvist, at dennes grundlæggende rettigheder blev tilsidesat. Dette led af nærværende anbringende er derfor irrelevant.

160 Hvad for det andet angår spørgsmålet om retsgrundlaget for forordning nr. 36/2012 medgav sagsøgeren som svar på et spørgsmål fra Retten under retsmødet, at Rådet med føje kunne vedtage forordningen på grundlag af artikel 215 TEUF. Denne tilkendegivelse blev indført i protokollatet for retsmødet.

161 Med hensyn til sagsøgerens betragtning i replikken om, at det er »kritisabelt, at retsgrundlaget for retsakter, som er bebyrdende for [sagsøgeren], gør det muligt for Rådet at vedtage retsakter, der indeholder foranstaltninger, som er særdeles skadelige for adressaternes grundlæggende rettigheder, uden Parlamentets medvirken«, bemærkes, at skønt Parlamentets deltagelse i lovgivningsprocessen på EU-plan afspejler et grundlæggende demokratisk princip, hvorefter befolkningerne deltager i udøvelsen af magten gennem en repræsentativ forsamling, følger forskellen mellem artikel 75 TEUF og 215 TEUF med hensyn til inddragelsen af Parlamentet af et valg, som ophavsmændene til Lissabontraktaten har truffet, om at tildele Parlamentet en mere begrænset rolle i forbindelse med Unionens tiltag inden for rammerne af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (Domstolens dom af 19.7.2012, sag C-130/10, Parlamentet mod Rådet, præmis 81 og 82).

162 Herom bemærkes, at det, selv hvis sagsøgeren havde ret til at påberåbe sig et anbringende, som i det væsentlige vedrører tilsidesættelse af Parlamentets beføjelser, ikke er i strid med EU-retten, at der kan vedtages foranstaltninger, som har direkte indvirkning på enkeltpersoners eller gruppers grundlæggende rettigheder ved en procedure, som udelukker Parlamentets deltagelse, eftersom forpligtelsen til at overholde de grundlæggende rettigheder i overensstemmelse med artikel 51, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder gælder for samtlige Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer. I henhold til artikel 215, stk. 3, TEUF skal de retsakter, der er nævnt i disse to artikler, desuden indeholde de nødvendige bestemmelser om retsgarantier. En retsakt som forordning nr. 36/2012 kan følgelig vedtages på grundlag af artikel 215, stk. 2, TEUF, forudsat at den indeholder garantier for overholdelse af de berørtes grundlæggende rettigheder (jf. i denne retning og analogt dommen i sagen Parlamentet mod Rådet, nævnt i præmis 161 ovenfor, præmis 83 og 84; med hensyn til en juridisk persons mulighed for at påberåbe sig tilsidesættelse af grundlæggende rettigheder, jf. Rettens dom i Melli Bank-sagen, nævnt i præmis 102 ovenfor, præmis 41).

163 I det foreliggende tilfælde indeholder forordning nr. 36/2012 de bestemmelser, som er nødvendige for at sikre beskyttelsen af de grundlæggende rettigheder, eftersom der i artikel 32, stk. 2-4, pålægges Rådet forpligtelser, hvorefter det skal begrunde opførelsen af fysiske eller juridiske personer på listen over personer, som er omfattet af de i forordningen indeholdte foranstaltninger, meddele de pågældende, direkte eller ved offentliggørelse af en bekendtgørelse, at de er blevet opført, give dem mulighed for at fremsætte bemærkninger, tage sin beslutning op til fornyet overvejelse, hvis der forelægges væsentlig ny dokumentation eller fremsættes bemærkninger, og revidere listerne med regelmæssige mellemrum og mindst hver 12. måned.

164 På baggrund af det ovenstående må nærværende anbringender forkastes.

Anbringendet om utilstrækkelig undersøgelse af omstændighederne i det foreliggende tilfælde

165 Sagsøgeren har gjort gældende, at Rådet ikke foretog en egentlig undersøgelse af omstændighederne i det foreliggende tilfælde, men begrænsede sig til at vedtage medlemsstaternes forslag uden at efterprøve rigtigheden og relevansen af de oplysninger og beviser, som kunne begrunde, at der blev vedtaget og opretholdt restriktive foranstaltninger over for sagsøgeren.

166 Rådet har bestridt sagsøgerens argumenter.

167 I det foreliggende tilfælde opførte og bibeholdt Rådet sagsøgeren på listerne over personer, som er omfattet af de restriktive foranstaltninger over for Syrien, fordi 84,2% af sagsøgerens kapital ejedes af CBS.

168 Denne omstændighed er rigtig, og sagsøgeren har på intet tidspunkt bestridt den. Derimod har sagsøgeren forsøgt at vise, at denne på trods af den nævnte kapitalforbindelse havde bevaret sin uafhængighed af CBS.

169 Således som det fremgår af prøvelsen af anbringenderne om en åbenbart urigtig bedømmelse af, om sagsøgeren deltager i finansieringen af det syriske styre, kunne Rådet imidlertid i det foreliggende tilfælde med føje lægge kapitalforbindelsen til grund for, at sagsøgeren skulle opføres og fortsat være opført på de omhandlede lister.

170 Da Rådet baserede sig på denne forbindelse, hvis rigtighed må bekræftes, må det fastslås, at det i det foreliggende tilfælde foretog en tilstrækkelig undersøgelse af omstændighederne.

171 Dette anbringende må derfor forkastes.

172 Det fremgår af det ovenstående i det hele, at der ikke er grundlag for nogen af sagsøgerens anbringender, hvorfor Rådet må frifindes i det hele, idet det er ufornødent at tage stilling til, om sagsøgerens påstande om annullation, for så vidt som det måtte være nødvendigt, af Rådets »skrivelser om afgørelser« af 24. januar 2012 og 30. november 2012 kan antages til realitetsbehandling.

Sagsomkostninger

173 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, bør det pålægges denne at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Sjette Afdeling):

1) Rådet for Den Europæiske Union frifindes.

2) Syrian Lebanese Commercial Bank SAL betaler sagernes omkostninger.

Kanninen Berardis Wetter

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 4. februar 2014.

Underskrifter